SORIN CERIN

ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Zilele fără adăpost ale absurdului – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Zilele fără adăpost ale absurdului : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-082-3

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-082-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
Poeme filosofice-

SORIN CERIN
ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
Poeme filosofice-

SORIN CERIN
ZILELE FĂRĂ ADĂPOST ALE ABSURDULUI -
Poeme filosofice-

1) Infernul Absurdului

Inimi De Vânt,
suflă Țărâna Gândurilor,
întrupate în Durere.

Lacrimi de Pustiu,
rup lanțurile,
Angoaselor Existențiale,
înrădăcinate adânc,
în Iluziile Vieții și Morții.

Zodiile Nimănui,
își caută necontenit și pline de frenezie,
la Mica Publicitate a Deșertăciunilor,
noi Suflete,
prin care să prospere,
Infernul Absurdului,
pe care să-l trăiască,
la cele mai înalte cote ale Disperării.

Zile fără adăpost,
sunt oferite cu drag de către Moarte,
Eternităților de Clipe,
în care ne-am putea refugia,
Privirile Iubirii,
alături de care am rămas,
să cerșim Mântuirea,

de Greşelile Creaţiei,
Păcatelor Originare,
înstrăinaţi de noi înşine,
pe treptele Catedralelor,
de Vicii şi Orgolii,
ale unui Cer care a rămas,
al Nimănui.

2) Primite de la Infernul Absurdului

Ceruri de Pustiu,
strivesc până şi Visele,
Clepsidrelor sparte,
în care ni s-au tăiat,
Zilele fără adăpost,
ce-abia se mai târăsc rănite,
prin Sufletele noastre,
lăsând în urma lor doar,
Disperarea,
de a nu mai avea,
ce să punem pe masa,
Gândurilor,
nimic altceva,
decât Moartea,
care ne este oferită,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenţei,
pentru a-şi îndeplini prin noi,

porția de Durere,
pe care trebuie să o livreze,
cât mai proaspătă,
Paradisului unui Dumnezeu,
cinic, sfidător și crud,
care are nevoie mereu de senzații tari,
primite de la Infernul Absurdului,
Statuilor Vivante,
în trupurile cărora,
suntem obligați să ne jucăm rolurile Vieții,
pe Zebrele Destinelor,
unde ne traversăm,
Deșertăciunea.

3) Țesut din Infernul Absurdului

Vitralii reci și claustrofobe,
ne lasă Cerurile Pătimirilor,
să se deschidă larg,
Luminii Divine,
care ne îmbrățișează,
Inimile de Pustiu,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat,
Visele,
străjuite de candelele ruginite,
ale Amintirilor din Viitor,

ce-abia mai pâlpâie,
la căpătâiul propriului Destin,
țesut din Infernul Absurdului,
spre a fi așezat,
pe perna de piatră amară,
a Durerii,
din care Dumnezeu,
ne-a sculptat chipul,
ca să nu se plictisească,
de atâta huzur,
prin Paradisul care ne-a fost interzis,
de propriile Sale Greșeli ale Creației,
Păcatelor Originare.

4) Pașii rătăciți ai Aglomerațiilor de Dureri

Poduri ruinate de palme,
ale Gândurilor,
trase Orizonturilor rebele,
ce se frământă închistate,
prin Zilele fără adăpost,
risipite prin Zâmbetele crispate,
în care Destinul își duce
Anii de plumb,
ai Zebrelor,
Iluzilor Vieții și Morții,
roase de invidie

și strivite de Pașii rătăciți,
ai Aglomerațiilor de Dureri,
care le traversează,
Inimile de Pustiu,
pentru a ajunge la final,
în brațele Infernului aceluiași Absurd,
în care ne-am înveșmântat nașterile,
într-o Lume a Nimănui.

5) Dezbrăcându-ne de Țărâna Infernului Absurd

Verighete de plumb,
dăruite de Non-Sensurile Existenței,
pe Altarul unei Amăgiri,
a cărei Divinitate,
ni se cere,
să o venerăm,
de-a pururi,
în vecii vecilor
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ținute de brațele reci și dure,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
de care Nimeni,
nu ne va spune vreodată,
că ne vom despărți curând,
dezbrăcându-ne,

de Țărâna Infernului Absurd,
al Înstrăinării de Sine,
în care am fost predestinați,
să ne ducem Durerea,
către Zebra Binelui și Răului,
pe care să o traversăm,
către Moarte,
până când aceasta va muri,
orbită de Iubirea,
ce o vom regăsi,
fără să o mai părăsim vreodată,
oricât de mult ar trebui să o așteptăm,
la porțile masive ale Singurătății,
care ne strivește,
cu pașii Zilelor sale fără adăpost,
Cerul Speranțelor.

6) Aripi de Îngeri rupte de Pomul Cunoașterii

Aripi de Îngeri,
rupte de Pomul Cunoașterii,
din trupurile de Lumină Divină,
ale Nemuririi,
pentru a fi zidite,
la Catedralele Durerilor,
din Infernul Absurdului,
în care ne-am întrupat,

Neputința,
de a mai zbura dincolo de noi,
și Înstrăinarea de Sine,
în care ne-am prăbușit Visele,
înlănțuiți fiind,
cu cioburile Clepsidrelor sparte,
ale Zilelor fără adăpost,
în care ne tăiem,
Rostul însângerat,
de Eternitățile Cliepelor ucise,
pentru a fi oferite pe Nimic,
Morții,
la căpătâiul căreia,
suntem sortiți să ne ducem traiul,
Deșertăciunilor,
băute până la final,
în cănile de pustiu,
ale Singurătății de noi înșine.

7) Visele de plumb ale Morții

Lumânări de ceară,
create din trupurile vlăguite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
sunt topite de razele,
Flăcărilor Sacre,
ale Iubirii,

Luminii Divine,
ce-au răzbătut cu greu,
prin Întunericul glacial,
din Infernul Absurdului,
Iluziilor Fericirii,
pentru a ne dărui,
Aripile de Îngeri ale Viselor,
cu care să zburăm dincolo de noi,
până la Steaua Nemuririi,
fără să știe că suntem urmăriți,
de colții de fiară însângerată,
ai Destinului,
care ne strivesc,
cu Visele de plumb ale Morții,
orice Amintire din Viitorul,
către care vrem să ne îndreptăm.

8) Încerc să-mi găsesc Aripile de Înger

Mistuit,
de Înălțarea,
spre Cerurile Iubirii,
a Zebrei,
Binelui și Răului,
pe care o traversez,
către Moarte,
încerc să-mi găsesc,

Aripile de Înger,
pe care le-am pierdut,
odată cu Întruparea,
în Infernul Absurdului,
dar sunt orbit,
de strălucirea amară,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la tălpile cărora,
încerc să zbor departe,
de mine însumi,
fiind strivit de plumbul greu și surd,
al Gândurilor,
care mă trag,
în adâncurile Inimilor de Pustiu,
ale Durerilor.

9) Te admir de fiecare dată

Frumusețe,
a Iubirii,
te admir de fiecare dată,
chiar dacă sunt obligat să te privesc,
numai prin razele Gândurilor,
atât de încercate,
de cănile de pustiu,
în care trebuie să ne bem,
licoarea amară,

a Înstrăinării de noi înșine,
extrasă din măruntaiele,
Iluziilor Vieții și Morții,
de Cumpenele negre și putrede,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care înclină de fiecare dată,
către Durerea surdă,
a Zilelor fără adăpost,
în care ne ducem Anii gârboviți,
de greutatea Timpului,
Nimănui.

10) Târgul din Zilele fără adăpost

Trepte de Cer,
tot mai înalte și pline de evlavie,
față de Lumina Divină,
a Iubirii,
mă urcă către mine însumi,
Străinul.

Vise de Plumb,
mă strivesc,
cu cenușiul furat,
de la Inimile sparte,
ale Clepsidrelor,
pentru a fi servit,

Iluziilor Vieții și Morții,
ca prânz,
înainte de a redeschide,
Târgul din Zilele fără adăpost,
al Infernului Absurd,
la care trebuie cu toții,
să ne vindem,
pe noi înșine.

11) Dau Ora Exactă Ceasurilor de Plumb

Ziduri de Cuvinte,
care dau Ora Exactă,
Ceasurilor de Plumb,
pe Nimic,
chiar dacă au agonisit-o,
cu sume mari,
de Vise ruinate,
pe treptele Durerilor,
atâtor și atâtor,
Zile fără adăpost,
aruncate pe străzile Destinelor noastre,
de către Iluziile Vieții și Morții,
la care ne închinăm Neputința,
de a fi noi înșine,
cei de dincolo,
de aceste Non-Sensuri ale Existenței,

din care ne cioplim,
chipurile Nimănui,
pentru a le arăta Deșertăciunii,
care se desfată cu ele.

12) În valuri de Singurătate

Lanuri de Gânduri,
spulberate de Inimile de Vânt,
ale Zilelor fără adăpost,
în valuri de Singurătate,
către care ne aruncăm,
fără să știm,
Destinele,
tot mai însetate,
de Nesfârșirea Apelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce spală răspântiile Cerului de Vise,
unde ne rătăcim de fiecare dată,
Speranțele,
care ni se pierd,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pentru totdeauna.

13) A ni se împlini până la capăt Predestinarea

Instincte de Plumb,
strivesc Zorii însângerați,
ai Singurătății,
cu noi Zile fără adăpost,
pe care va trebui,
să le găzduiască,
Inimile noastre de Pustiu,
până când,
vom reuși să le trecem,
alături de noi,
Zebra Binelui și Răului,
pentru a fi îmbrățișați,
de Moartea,
ce-abia ne așteaptă,
la sânul ei primitor,
pentru a ni se împlini,
până la capăt,
Predestinarea,
pe care au făcut-o,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
Infernului Absurd,
al acestei Lumi.

14) Nu mai pot să respire

Cămăși de stele,
zac aruncate,
prin maldărele de rufe nespălate,
ale Zilelor fără adăpost,
pe care nu le va mai îmbrăca,
nici o Iubire vreodată,
pe străzile prăfuite cu Dureri,
ale Destinelor noastre,
care-și tușesc,
până și Sângele Viselor,
ale căror plămâni,
nu mai pot să respire,
Speranțele,
ce-au fost alungate,
de poluarea Non-Sensurilor Existenței,
care ne traversează,
din ce în ce mai mult,
Zebra Iluziilor Vieții și Morții noastre.

15) Dorm prin șanțurile Durerii

Ramuri de Plumb,
ale Eternităților de Clipe,
cad în derivă,

peste Lacrimile de Pustiu,
ale Privirilor pierdute,
pe maidanele Iluziilor Fericirii,
tot mai murdare,
și pline de buruienile,
unor Gânduri nespălate,
de nici o Iubire vreodată,
ce dorm prin Zilele fără adăpost,
ale Non-Sensurilor Existenței,
cerșind Morții,
câte o fărâmă de Viață,
pentru a hrăni cu ea,
stelele alcoolice și căzătoare,
ale Destinelor noastre,
căzute de pe bolta Nimănui,
ce dorm prin șanțurile Durerii,
ascunse de Ridurile fardate,
ale Zâmbetelor înghețate și triste,
de Statui Vivante,
ale Infernului Absurd.

16) Cămăși de stele furate

Cămăși de stele,
furate de pe bolțile,
Amintirilor din Viitor,
pentru a fi îmbrăcate,

de Zilele fără adăpost,
ale Viselor de Plumb,
ce rătăcesc înfrigurate,
pe străzile Destinelor noastre,
tot mai murdare,
de praful stârnit,
de Infernul Absurdului,
în Ochii de Cer,
ai Luminii Divine,
din Privirea căzută,
a Iubirii,
în abisul răstignirilor,
pe lespezile mormintelor de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas să le rostim,
Disperării.

17) Redevenim același Suflet al Nemuririi unei Stele

Porți de Lumină Divină,
străjuiesc Altarele Iubirii,
în Depărtările,
Flăcărilor Sacre ale Viselor,
ce se nasc cu Aripi de Îngeri,
care pot zbura până dincolo de noi,
fără să mai treacă vreodată,
peste Zebra Binelui și Răului,
de Copitele Clepsidrelor căreia,

ne stă atârnat,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Așteptându-ne răbdător,
până când ne vom înălța,
acolo unde Întrupările,
nu pot ajunge niciodată,
și nici noi,
fără de Moarte,
pentru a ne arăta,
cum ne moare Moartea,
și redevenim același Suflet,
al Nemuririi unei Stele,
a Iubirii,
ce nu va cădea Niciodată cu noi,
de pe bolta Eternității.

18) Pe care încercam zadarnic să le înviem

Vitralii de Vise,
străjuiesc Ochii de Cer,
ai Nesfârșirii răvășite,
între gratiile Gândurilor de Plumb,
ale Inimilor de ceară,
ce se topesc de Singurătate,
în cănile de pustiu,
ale Infernului Absurd,

pe care-l bem,
între pereții Zilelor fără adăpost,
ale Durerilor ce ne-au despărțit,
de Privirile în care ne refugiasem,
Iubirea,
ucisă până la urmă,
de Lacrimile de Vânt,
ale Anilor pierduți,
pe clanțele ruginite,
de Cimitirele Cuvintelor,
ce ne țineau ușile Viselor blocate,
pe frunțile Speranțelor,
pe care încercam zadarnic,
să le inviem,
din Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe care le mai aveam la îndemână.

19) Să ne cazeze nouă Destinul

Clepsidre de Plumb,
atârnă atât de greu,
pe Privirile noastre,
încețoșate,
de Cimitirele de Cuvinte,
care le închid Anii,
în abisurile fără margini ale Indiferenței,
peste care se lasă pentru totdeauna,

Întunericul rece și sfidător,
al Disperării,
din carnea căreia,
ne hrănim Pașii tot mai rătăciți,
ai Eternităților de Clipe,
ce-și așteaptă resemnate rândul,
să fie ucise,
de către Iluziile Vieții și Morții,
pentru a se clădi din trupurile lor,
alte Zebre ale Binelui și Răului,
pe care să-și târască,
Pașii scorojiți ai Patimilor,
Zilele fără adăpost,
sub Cerul cărora,
au decis Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
să ne cazeze nouă Destiunul.

20) Roua Zilelor fără adăpost ale Infernului Absurd

Altare triste de Iubiri,
străjuiesc gunoaiele sadice și crude,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
prin ale căror morminte de Vise,
curge Sângele de gheață al Indiferenței,
la tălpile căreia,
ni se scurg abătute,

Lacrimile de Plumb,
stoarse din roua Zilelor fără adăpost,
ale Infernului Absurd,
al Singurătății,
pe fruntea căruia,
ne înecăm Ridurile de sudoare,
în care ne-au căzut Speranțele,
purtate fără suflare,
către Nicăieri,
pe Apele tot mai adânci și învolburate,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru care unicul țărm,
este cel al Durerii.

21) Își dorm somnul de veci Speranțele

Ziduri de Zâmbete,
prin care ni se revarsă,
fluvii întregi de Vise,
între malurile Ridurilor adânci,
ce-și sapă albiile Amăgirilor,
către Zările tot mai aglomerate,
cu Zebre roase,
de Genunchii mutilați ai Gândurilor,
care le traversează,
Durerile către Moarte,
pe ploile de Orgolii,

ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la căpătâiul cărora,
își dorm somnul de veci,
Speranțele.

22) Umărul unei Iubiri

Drumuri de Plumb,
șerpuiesc pe la gâturile Speranțelor,
gata să le sugrume,
cu Pașii care strivesc Eternitățile de Clipe,
ale Ochilor de Cer,
rătăciți pe la răspântiile,
Zilelor fără adăpost,
care ne-au devenit,
acoperiș deasupra capului,
atâtor Întâmplări Neîntâmplătoare,
ce ne țin în Viață,
încât am ajuns,
să dăm ora exactă a Morții,
propriilor Destine,
care s-au împiedicat,
pe Zebra Binelui și Răului,
de noi înșine,
atât de tare,
încât și-au rupt Pașii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

pe care se sprijină,
încercând să caute cu disperare,
umărul unei Iubiri,
pe care să se sprijine,
dar aceasta a fost alungată,
mai demult decât Vremea,
de Infernul Absurdului acestei Lumi,
a Nimănui.

23) Rândul la abatoarele Timpului

Alaiuri funerare de Vise,
abia își mai târăsc Pașii de Plumb,
în spatele sicrielor pline de Speranțe,
care se urnesc greoi,
pe străzile desfundate,
ale Eternităților de Clipe,
ce-și așteaptă tăcute rândul,
la abatoarele Timpului,
unde vor fi prelucrate,
într-o gamă largă,
de Întâmplări Neîntâmplătoare,
care ne vor otrăvi Viețile,
îmbrăcate cât mai gros,
cu Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
după ultima modă a Infernului Absurd,
al acestei Întrupări,

în Durere,
ce ne-a fost predestinată,
de către Greșelile Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui.

24) La ceas de Înstrăinare de Sine

Gratii înveșmântate în Grații,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ne zâmbesc crispate,
din Vitrinele de Plumb,
ale Privirilor noastre,
de Statui Vivante,
ale Nimănui,
ce ne jucăm la perfecție,
rolurile Durerii,
pe care trebuie să le săpăm,
cât mai adânc,
în Ridurile propriilor Destine,
până când va țâșni din ele,
Apa Amară,
a Non-Sensurilor Existenței,
pe care va trebui să o bem,
din cănile de pustiu,
ale Deșertăciunilor,
la ceas de Înstrăinare de Sine.

25) Trebuie să ne înnodăm Destinele

Răspântii de Ceruri,
trasate cu Zebre,
care ne traversează Binele și Răul,
Non-Sensurilor Existenței,
rătăcesc prin mormintele Viselor,
alături de care,
trebuie să ne înnodăm,
Destinele izbăvitoare ale Morții,
de noi înșine,
pentru a reuși să evadăm,
din Infernul Absurdului,
în care ne-am încarnat,
Eternitatea Clipei,
unei Iubiri,
ce ne așteaptă și acum,
tăcută și resemnată,
în abisurile unde ni se ascunde,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
de Iluziile Fericirii,
acestei Lumi,
a Deșertăciunilor.

26) Om Mani Padme Hum

Treptele de Cer,
Om Mani Padme Hum,
ale Luminii Divine,
ne așteaptă în zadar,
Visele de Plumb,
care să le urce,
fiindcă sunt atât de grele,
încât ar strivi,
până și mormintele Speranțelor,
care ni se înșiră neputincioase,
prin Cimitirele de Cuvinte,
devenite cu ajutorul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
Mantre ale Inimilor de Pustiu,
pe care ni le rostim surd,
Marilor Tăceri,
printre pereții Zilelor fără adăpost,
care ne mai țin de cald,
în frigul glacial,
din Zările Singurătății,
ce bat într-una,
ora exactă a Morții,
rătăcită mereu,
printre Zâmbetele înghețate,
ale Infernului Absurd,
al Lumii.

27) Mantra Compasiunii

Gloria de Țărână a Durerii,
în care am fost îmbrăcați,
de Zebrele Binelui și Răului,
pe care le traversăm spre Moarte,
împreună cu Non-Sensurile Existenței,
încă ne stă scrisă,
pe fruntea Disperării,
rătăcită,
printre Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Marilor noastre Tăceri,
ce-și așteaptă Mantra Compasiunii,
Om Mani Padme Hum,
a Luminii Divine,
a Iubirii,
care să o șteargă definitiv,
din Inimile noastre de Pustiu,
pentru a ne dezrobi,
de noi înșine,
cei întrupați în Infernul Absurdului,
ce se va risipi ca o ceață,
ce va lua cu ea,
Lacrimile de Plumb,
care acum își sapă albii,
din ce în ce mai adânci,
prin Ridurile Chinurilor noastre.

28) Stoarse din Întruparea în Infernul Absurdului

Aripi frânte de Înger,
sunt jucate la ruleta,
Greșelilor Creațiilor,
Păcatelor Originare,
pentru a fi câștigate,
de Icoanele Făcătoare de Minuni,
ale Iluziilor Fericirii,
la care ne închinăm,
Non-Sensurile Existenței,
sprijinite în Lacrimile de Plumb,
stoarse din Întruparea,
în Infernul Absurdului,
a Viselor,
despre o Lumină Divină,
pentru care suntem prea orbi,
să o mai regăsim,
pe fruntea eliberării de Sine.

29) Mocirla deasă și adâncă de Infern al Absurdului

Stele căzătoare și alcoolice,
se pierd prin șanțurile adânci,
ale Ridurilor,

unde-și dorm somnul de veci,
Speranțele,
din Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim,
între Zidurile masive și amenințătoare,
ale Zilelor fără adăpost,
care ne strivesc,
cu Privirile grele de Plumb,
pe străzile Destinelor,
tot mai afundate,
în mocirla deasă și adâncă,
de Infern al Absurdului,
în care ni se împotmolesc,
Eternitățile Clipelor,
fără a mai reuși să iasă vreodată,
din Durerea Singurătății,
față de propriul nostru Sine.

30) Privirile atâtor Disperări

Draperii de stele,
ne acoperă Visele ce încep să verse,
Lacrimi de Plumb,
după Lumina Divină a Nemuririi,
care ne-a fost răpită,
din brațele Iubirii,
de către Întruparea,

care ne-a aruncat sfidătoare,
în mormintele Marilor Tăceri,
ale Durerilor,
din Infernul Absurdului,
ce se pierd prin Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Privirile atâtor Disperări,
ce-și plâng Non-Sensurile Existenței,
sprijinite de Zidurile prăfuite și cenușii,
ale Zilelor fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
suntem obligați,
să ne ducem,
Iluziile Vieții și Morții.

31) Ne strivesc Pașii Amintirilor din Viitor

Marile Tăceri ne strigă surd,
Inimile de Pustiu,
din care ni se preling,
Lacrimile de Plumb,
ale Disperării,
ce inundă Oceanele de Vise,
care ne strivesc Pașii,
Amintirilor din Viitor,
înecându-i,
în Sângele trist al Apusurilor,

reci și indiferente,
peste care se aștern,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
care ne sapă,
Riduri tot mai adânci,
în carnea fragedă,
a stelelor căzătoare,
care ne numără,
Eternitățile Clipelor ucise,
fără nici un rost,
de Non-Sensurile Existenței.

32) Crește abundent prin Infernul Absurdului

Ne închinăm la Icoane de Vise,
zdrobindu-ne genunchii Dorințelor,
pe marmora rece și distantă,
a Durerii,
ce crește abundent,
prin Infernul Absurdului,
din care Dumnezeu și-a sculptat,
opera măreață,
a Greșelilor Creației,
expuse în saloanele de muzeu,
ale Disperării,
unde sunt primiți,

doar Pașii de Plumb,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
să le admire,
capacitatea de a ucide,
cât mai multe Eternități de Clipe,
ce hrănesc Moartea,
cu Zilele lor fără adăpost.

33) Răceala din fiecare Zi fără adăpost pe care o locuim

Flăcări de Gânduri,
ard mocnind sicriele Cuvintelor,
lăsând ca cenușa,
Înțelesurilor de Plumb,
să ne inunde golul adânc,
din Inimile de Pustiu,
care mai bat și acum,
ora exactă a Morții,
din care Non-Sensurile Existenței,
și-au împletit coroane de Vise,
care să fie așezate,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Disperării,
din Infernul Absurdului,
întrupării noastre,
care ne hrănește,

Iluziile Vieții și Morții,
cu răceala,
din fiecare Zi fără adăpost,
pe care o locuim.

34) În imensitatea pustie din Infernul Absurdului

Ne-am înveșmântat,
Lumânările Dorințelor,
cu Vise de Ceară,
la catafalcul unei Iubiri,
căreia Iluziile Vieții și Morții,
i-au dăruit,
pantofii de plumb,
ai Depărtărilor,
care ne strivesc și acum,
Privirile tot mai adâncite,
în abisurile fără sfârșit,
ale Înstrăinării de noi înșine,
unde ne-am găsit refugiu,
doar în Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
prin care navigăm,
spre Nicăieri,
căutând în zadar,
un țărm al Regăsirii,
în imensitatea pustie,
din Infernul Absurdului.

35) Iarba Gândurilor din Infernul Absurdului

Ne-a ruginit,
până și Iarba Gândurilor,
din Infernul Absurdului,
pe care nu ne-o mai cosește,
Nimeni,
lăsând-o să crească,
plină de buruieni,
în toamna fără de sfârșit,
a Înstrăinării de noi înșine,
printre mormintele Zâmbetelor,
din Cimitirele Cuvintelor de Plumb,
pe care ni le rostesc mereu,
Zilele fără adăpost,
ale Marilor Tăceri,
prin care navigăm,
spre Nicăieri.

36) Rădăcinile Durerilor din Infernul Absurdului

Rădăcinile Durerilor,
din Infernul Absurdului,
ni se înfig cât mai adânc,
în marmora Aripilor de Îngeri,

din care Greșelile Creației,
ne-au sculptat,
Inimile de Pustiu,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
care să ne bată ora exactă,
a Morții,
între pereții care ne strivesc,
ai Zilelor fără adăpost,
ce ne-au fost date,
spre a fi duse,
pe umerii vlăguiți,
ai Speranțelor,
biciuite de Disperările,
tot mai dese și diabolice,
ce vor să urce cu noi,
pe cele mai Înalte vârfuri,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

37) Libertatea speră să poată evada

Lacrimi de Vânt,
ni se preling,
peste Pașii de Plumb,
pe care am fost răstigniți,
de Zilele fără adăpost,
în care ne locuiesc,
Visele de ceară,

ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce se topesc,
după Ora Exactă a Morții,
din Infernul Absurdului,
pe umerii căreia,
Libertatea,
speră să poată evada,
din propria Înstrăinare de Sine,
pentru a ajunge,
ca măcar o singură dată,
să mai vadă,
Ochii de Cer ai Nemuririi,
Luminii Divine.

38) Zilele fără adăpost ale Absurdului

Mâini de Vise,
întinse Lacrimilor de Plumb,
să poată trece,
podurile Remușcărilor,
construite de Iluziile Vieții și Morții,
care dau vina nașterii,
Păcatelor Originare,
pe Durerea noastră,
și niciodată,
pe Greșelile Creației,
care ne-au umplut,

străzile Destinelor,
cu Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care trebuie să le plătim,
cu Moarte,
pentru că ne traversează,
Zebra Supliciilor,
Binelui și Răului.

39) Sadic, meschin și criminal

Razele Luminii Divine,
sparg Întunericul de Plumb,
al Zilelor fără adăpost ale Absurdului,
din care Iluziile Vieții și Morții,
au împletit coroane de spini,
Ochilor de Cer ai Iubirii,
ce-și dorea Nemărginirea,
Aripilor de Îngeri ale Cuvintelor,
pentru care nu au existat niciodată,
Înțelesurile Durerii,
Marilor Tăceri ale Strigătelor Surde,
din Mocirla Întrupărilor,
în Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
sadic, meschin și criminal.

40) Mocirla Întrupărilor în Durere și Suspin

Coruri de Îngeri,
ai Apocalipsei,
preaslăvesc în cântecele lor,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ce le clădesc,
Catedrale de Suferințe,
în care să se roage,
cât mai fierbinte,
Zilele fără adăpost ale Absurdului,
în care locuim noi,
ce nu au altă șansă,
de a-și afla un acoperiș de Cuvinte,
deasupra capului Morții,
decât prin închinăciunea,
la Icoanele Viselor deșarte,
ale Disperării,
față de Condiția Umană,
clădită cu râvna Greșelilor Creației,
pe Mocirla Întrupărilor,
în Durere și Suspin.

41) Ne coboară în Infernul Deșertăciunii

Priviri de ceară,
se topesc,
după rugăciunile fierbinți,
ale Disperării,
ce curg printre Ridurile adânci,
ale Durerilor,
pentru a îndepărta,
setea de Adevăr,
a Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
pe care le bem,
în cănile de pustiu,
ale Inimilor Nimănui,
care au ales,
să bată doar ora exactă,
a Morții,
numai pentru Eternitățile de Clipe,
care ni se irosesc,
fără nici un Sens,
pe treptele tot mai roase,
ale Viselor care ne coboară,
în Infernul Deșertăciunii.

42) Le-au aruncat din nou pe străzile Destinelor noastre

Ghearele Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
au început să sfâșie tot mai adânc,
din carnea Eternităților de Clipe,
crescute pentru masa Timpului,
de Iluziile Vieții și Morții,
crezând că vor afla,
în Sângele Genelor,
purtate de Străbunii acestora,
în locul Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
și câte o fărâmă de Iubire,
care le-ar putea adăposti,
în brațele Fericirii,
dar s-au înșelat amarnic,
negăsind Nimic altceva,
decât Durerea surdă,
ce ne era rezervată nouă,
de Non-Sensurile Existenței,
care le-au aruncat din nou,
pe străzile Destinelor noastre.

43) Nu mai eram noi mai demult decât Vremea

Am rămas două Umbre,
Iubire,
ce-au ajuns să se ascundă,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din Cimitirele Cuvintelor,
ce nu mai au să ne spună Nimic,
printre cavourile Viselor,
atâtor Disperări,
unde ne-am înmormântat,
Eternitățile Clipelor,
în care ar fi trebuit,
să locuim pentru totdeauna,
dacă nu ne-am fi privit împreună,
în Oglinda înșelătoare,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unde nu mai eram noi,
mai demult decât Vremea,
cei de dinainte de a fi Lumea.

44) Al cărui Sens cu siguranță nu îl cunoștea

Mâini de Patimi,
țin lumânările Zilelor fără adăpost,
la Icoanele Lacrimilor de Plumb,
ale Absurdului,
care-și plâng Durerea,
rezemate de frunțile pline de sudoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce aleargă spre Nicăieri,
pentru a satisface Greșelile Creației,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror Labirinturi,
rătăcesc Lumina Divină,
chemată în ajutor,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să ne ia pe Aripile Nemuririi ei,
pentru a zbura cu noi,
către Steaua Iubirii,
pe care ne-a pierdut-o Dumnezeu,
la zarurile măsluite ale Întunericului,
atunci când s-a decis,
să ne facă o Lume a unui Cuvânt,
al cărui Sens,
cu siguranță nu îl cunoștea.

45) Bilet de voie dat de către Moarte

Vâltori de Vise,
ne îneacă Remușcările,
pe care le simțim,
atunci când ne conducem,
pe ultimul drum,
fiecare Eternitate de Clipă,
la ferestrele căreia,
batem de fiecare dată,
crezând că ne-am putea afla,
Iubirea,
pe care am pierdut-o,
odată cu Întruparea,
în Mocirla Deșertăciunii,
care ne-a cazat,
în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
de unde nu mai putem ieși vreodată,
decât cu bilet de voie,
dat de către Moarte,
pe Zebra Binelui și Răului,
Suferinței.

46) Prin jungla Compromisurilor

Furtuni de Gânduri rebele,
aprind fulgerele Viselor,
pe străzile veșnic întunecate,
ale Destinelor,
care ni se împiedică,
de Lacrimile de Plumb,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care nu le poate înțelege,
nici măcar Deșertăciunea,
pe care o bem prin cănile de pustiu,
ale Durerilor,
ce nu-și pot afla nicăieri în altă parte,
împăcarea cu propriul lor Sine,
decât între pereții apăsători,
ai Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului întrupat,
în Iluziile Vieții și Morții noastre,
pe Zebrele tot mai scorojite,
ale Binelui și Răului,
pe care le traversăm,
împreună cu Disperarea,
prin jungla Compromisurilor.

47) Par a locui de o veșnicie prin Zilele fără adăpost

Aripile Neînțelesurilor,
căzute pe umerii de piatră amară,
ai Disperărilor,
abia își mai duc,
Lacrimile de Plumb,
ce curg pe frunțile asudate ale Viselor,
ce zboară fără voia lor,
către stelele căzătoare,
ale Inimilor de Pustiu,
ce par a locui de o veșnicie,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
ce-ți acoperă cu Orbirea Uitării,
Ochii tăi de Ceruri,
Iubire,
care au căutat în zadar,
prin adâncurile Privirilor pierdute,
la zarurile măsluite ale Compromisurilor,
adresa fără nume,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce ar putea să ne salveze,
de înstrăinarea care ne strivește,
propriul Sine,
cu Pașii alienați,
ai Non-Sensurilor Existenței.

48) Pe pereții ruinați ai Zilelor fără adăpost

Faleze de piatră amară,
sculptate de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
după chipul și asemănarea Durerii,
pe care trebuie să o hrănim,
cu trupurile Cuvintelor,
tot mai vlăguite,
ale convoaielor funerare de Vise,
ce-și duc pe ultimul drum,
mereu aceleași Eternități de Clipe,
ucise de Timpul,
răzbunător și criminal,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care prosperă,
din sudoarea Lacrimilor de Plumb,
ce clădesc fără voia lor,
cimitire de Sentimente,
tot mai numeroase,
pline cu morminte de Iubiri,
așezate pe pereții ruinați,
ai Zilelor fără adăpost,
prin care Frigurile Destinelor,
ne îmbie să mai servim,
câte o cană de pustiu,
umplută cu Sângele Răsăriturilor,
Disperării.

49) Om Mani Padme Hum pe care o repeți la infinit

E atât de multă neliniște,
în Ochii de Cer,
ai Furtunilor de Adevăr Absolut,
încât mă mistuie Incendiile,
stârnite în tine Iubire,
ruptă din Inima de Foc,
a Lacrimilor de Flăcări,
ale Nemuririi,
Mantrei Compasiunii,
Om Mani Padme Hum,
pe care o repeți la infinit,
numai pentru noi,
rugând Lumina Divină,
care te călăuzește,
să ne arate Calea către noi înșine,
unde te vom reîntâlni,
stând la aceeași adresă,
alături de Străinul Subconștient,
pe care credeam că l-am pierdut,
pentru totdeauna,
în brațele reci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au clădit,
Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din care să nu mai putem ieși vreodată,
neînsoțiți de Moarte.

50) Moartea izbăvitoare de Moartea ce ne va muri atunci

Plouă cu Glorii deșarte,
peste Visele împotmolite,
în Mocirla adâncă și fetidă,
a Întrupărilor,
pe care trebuie să o traversăm,
călare pe Zebra Binelui și Răului,
sperând că ne vom afla cât mai curând,
Moartea izbăvitoare,
de Moartea ce ne va muri atunci,
în brațele Non-Sensurilor Existenței,
ale căror Iluzii,
ne-au dăruit atât de multă Durere,
încât pot hrăni cu ea,
întregul Tărâm Absurd de Apoi,
pe care-l pot caza,
în Zilele noastre fără adăpost,
atât de multe,
încât sunt convins că-i vor ajunge,
pentru totdeauna,
atât lui,
cât și urmașilor ce îi va avea,
la cârma Absurdului,
unsă cu Disperarea Sufletelor,
care vor veni după noi.

51) Deșertăciunile și Absurdul

Buruieni de Gânduri,
străjuiesc Lacrimile de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
din care Non-Sensurile Existenței,
și-au clădit îndeajuns de multe,
Cimitire de Cuvinte,
încât să poată hrăni cu ele,
întreaga Disperare,
a Pașilor tot mai împleticiți,
pe Zebrele scorojite,
ale Binelui și Răului,
ce ne duc în sfârșit,
către Moartea salvatoare,
de care ne-au spus,
tocmai Iluziile Vieții și Morții,
să ne fie teamă,
fiindcă atunci vor reuși,
să profite cât mai mult,
de Suferința Înstrăinării,
de propriul nostru Sine,
Deșertăciunile și Absurdul.

52) În care ne-am pierdut identitatea

Orizonturi însângerate de Gânduri,
plutesc pe Oceanele Viselor,
tot mai Neliniștite,
spărgând cu valurile Dorințelor,
Țărmurile Întrupărilor,
pe care cred că vor descoperi,
diamantele Iubirii,
care s-au dovedit a fi,
sticlă fără nici o valoare,
provenită din cioburile Clepsidrelor,
sparte de Timpul isteric,
de pereții Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
în care ne-am pierdut identitatea,
atunci când se îmbată,
cu gradele stelelor căzătoare,
cărora crede că le mai poate fura,
Nemurirea,
pe care au lăsat-o Întunericului,
ce le-a urmat,
pe bolta Singurătății,
Nimănui.

53) Destinele Zilelor fără adăpost ale Absurdului

Ferestre de Plumb,
strivesc Ochii Cerurilor,
din Inimile răstignite,
pe străzile aglomerate ale Speranțelor,
ce se refugiază,
prin Eternitățile Clipelor,
unde-și așteaptă Moartea,
prin abatoarele Timpului,
în care ne-am născut,
redenumite la repezeală,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu noile nume de Maternități,
unde se nasc Durerile surde,
ale Marilor Tăceri,
din Destinele,
Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului.

54) După standardele Absurdului

Ninge cu Singurătate,
peste Inimile de Pustiu,
ale Zilelor fără adăpost,

din care Moartea,
își clădește Icoane,
ale Durerii,
la care să ni se închine,
Visele,
ce ar încerca să creadă vreodată,
într-o Iubire,
care nu este îmbrăcată,
după standardele Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
și are curajul să alerge,
pe străzile Destinelor noastre,
fără să învețe ce anume este Ura,
alături de Orgolii și Compromisuri.

55) Furtuni de Îngeri

Furtuni de Îngeri,
rup ramurile Aripilor de Plumb,
ale Așteptărilor,
ce-abia își mai sprijină frunțile,
pe Lacrimile de Vânt,
ale Singurătății,
închisă în spatele pereților mucegăiți,
ai Zilelor fără adăpost,
la ferestrele cărora,
se zbate Disperarea,

să intre pe treptele de Cer,
ale Întunericului,
ajutat de Absurd,
să-și alunge gândurile negre,
despre Răsăriturile unor Speranțe,
pe care oricum,
nu le mai caută Nimeni,
la această adresă a Morții,
de noi înșine,
și pot fi ucise de Timp,
odată cu Eternitățile Clipelor,
ce nu au voie,
în această Lume a Deșertăciunii,
să aparțină cuiva.

56) Înghițind prea multă Moarte

Frunze ruginite de Gânduri,
foșnesc cu Lacrimi de Vânt,
atunci când sunt strivite,
de Pașii Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Iluziile Vieții și Morții,
printre cortegiile funerare,
formate din Zilele fără adăpost,
ce-și petrec pe ultimul drum,
Ferestrele Viselor,

sparte de atât de mult Cer,
al Speranțelor,
încât a inundat,
până și încăperile minuscule,
ale Înțelesurilor oarbe,
care s-au înecat,
pentru totdeauna,
înghițind prea multă Moarte,
ce și-ar fi dorit să le izbăvească,
de Absurdul aglomerațiilor,
cu Priviri pierdute,
ale Disperărilor.

57) Lacrimile Fierbinți ale Disperării

Patimi osândite la Orgolii,
și Vicii la Compromisuri,
străjuiesc Întrupările în Durere,
ale Viselor,
cărora li se acordă,
numai Zile fără adăpost,
în care să locuiască,
împreună cu Destinele,
ce sunt obligate să le poarte,
prin majoritatea etajelor,
din Infernul Absurd,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,

a căror Apă Amară,
ne spală Zorii Singurătății,
de noi înșine,
cu cănile de pustiu,
ale Inimilor de Plumb,
pe care trebuie să le bem topite,
în Lacrimile Fierbinți ale Disperării.

58) Fără să ne mai spună Nimic altceva

Aflat la răspântiile,
Cerurilor de Cuvinte,
ce încă n-au născut,
Universuri absurde,
cu Zile fără adăpost,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
a decis să privească,
și în abisurile unde se topesc,
Eternități de Clipe,
pentru a naște Deșertăciunea,
iar odată ajuns aici,
s-a împiedicat atât de tare,
de Mocirla Întrupărilor,
încât a chemat în ajutor,
Străinul Subconștient,
al Instinctului,

Unicul,
ce a reușit să înfrunte,
Iluziile Vieții și Morții,
așteptând mereu,
să apărem după un colț al Durerii,
și să-l întrebăm ce anume caută acolo,
ca și când ne-am cunoaște de o Eternitate,
pe care el ne-o va dărui,
fără să ne mai spună Nimic altceva,
vreodată.

59) Dăruindu-i astfel Nemurirea Morții

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
știu că în final vor fi învinse,
dar Scopul lor,
nu este să clădească pentru noi,
Lumea fără de sfârșit,
ci să însămânțeze,
îndeajuns de multă Durere,
încât până și Morții,
să-i poată muri Moartea,
dăruindu-i astfel Nemurirea,
Morții,
prin jertfa noastră,
despre care poate,
că undeva - cândva,

am fost perfect Conștienți,
când ne-am asumat-o,
înfruntând Absurdul,
rece și indiferent,
al Zilelor fără adăpost,
în care urma să locuim,
un întreg Destin,
al Deșertăciunii.

60) Destinul Morții

Trepte de Cuvinte,
urcate de pașii de smoală ai Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce sacrifică Eternitățile Clipelor,
pentru slava Disperării,
ce abundă prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
unde suntem obligați să locuim,
de către Destinul Morții,
în care se află Ființa,
încătușată și rănită,
de Non-Sensurile Existenței,
ce vor ca acesta să se împlinească,
sfărâmând întreaga Lume,
pentru a hrăni Orgoliile,
Greșelilor Creației,

ce ne sunt servite,
în cănile de pustiu ale Timpului,
care ne ucide lent dar sigur,
Visele care se năruie,
în brațele Cimitirelor de Cuvinte,
ale Facerilor Păcatelor Originare,
pe care le strângem la sânul,
Condiției noastre Umane.

61) Presimțiri cernite

Ziduri sumbre și masive,
de Presimțiri cernite,
împânzesc Ridurile adânci,
ale Vremurilor,
tot mai gârbovite,
de Pietrele Amare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care trebuie să le ducă,
pe umerii vlăguiți ai Destinului,
spre a fi sculptate,
de către Greșelile Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui,
în chipuri tot mai monstruoase,
de Dureri,
care-și strigă surd,
Marile noastre Tăceri,

sub lespezile mormintelor de Vise,
pe care suntem răstigniți,
de către Disperarea,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a se ruga,
la statuile noastre umilite și mutilate,
Deșertăciunile.

62) Din care ne tragem Suflarea

Orizonturi rebele,
trag după ele,
plugurile Gândurilor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
arând Mocirla Întrupărilor,
în Absurd,
a Ființei,
pentru ca Iluziile Vieții și Morții,
să însămânțeze în ea,
Disperarea,
atât de necesară fiecărei Culturi,
care vrea să evolueze,
către Iluminarea de Sine,
a Spiritului Sacru,
al Durerii,
din care ne tragem Suflarea,

tot mai strivită,
de Pașii grei și tăioși,
ai Non-sensurilor Existenței.

63) Lacrimile de Plumb ale Cerbilor unor Amăgiri

Coarne de Nori,
împung Cerul Amintirilor,
pe care pasc,
Lacrimile de Plumb,
ale Cerbilor unor Amăgiri,
din cafelele Ghicitorilor,
în Cortegii Funerare,
ce prevestec ploi de Remușcări,
a căror grindină de Disperare,
va cădea prin Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostim mereu,
printre gratiile Absurdului,
care se abate,
asupra mormintelor de Înțelesuri,
ale Privirilor pierdute,
în praful stelelor căzătoare,
ce au nins peste Moartea,
atâtor Eternități de Clipe,
pe care Greșelile Creației,
ni le irosesc fără rost,
pentru a spoi cu ele,

pereții scorojiți,
ai Zilelor fără adăpost,
în care ne locuiesc Destinele.

64) Și-au înhumat Întruparea

Urme de Pași ale Iubirii,
se pierd în Umbrele Uitării,
devenind Fantome de Vise,
ce străbat,
Întunericul mormintelor,
atâtor Speranțe,
ce și-au înhumat Întruparea,
prin Singurătatea de noi înșine,
forțată să locuiască,
prin Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
toate acestea,
numai pentru a se împlini,
Destinul tragic al Morții,
căruia i-am fost vânduți,
de către Greșelile Creației.

65) A ajuns să-și făurească Icoane ale Fericirii

Zorii Amari ai Singurătății,
sprijiniți în Lacrimi de Plumb,
abia își mai târăsc Speranțele,
spre a primi Lumină,
din Inima de Pustiu,
a Întunericului,
ce a încetat să mai bată,
mai demult decât Vremea,
pentru Flacăra Sacră,
a Iubirii,
al cărei jar s-a stins,
în Noaptea adâncă,
a Sentimentelor,
ce locuiesc,
fără să plătească chirie,
Destinului Morții,
în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din care Disperarea,
a ajuns să-și făurească,
Icoane ale Fericirii.

66) Înhumarea Întrupării

Chiar dacă,
Înhumarea Întrupării,
ne-a fost scrisă,
sub Steaua Blestemului,
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
pentru a se împlini,
Destinul Morții,
Nimeni nu avea dreptul,
să ne jertfească,
pe rugul aprins al Durerilor,
ce locuiesc în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
pe care trebuie să le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Destinului,
către Cimitirele de Cuvinte,
care ne-au fost date,
ca să le îmbrăcăm,
în Frigul de sfârșit de Lume,
al Disperării,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem osândiți,
să le Cunoaștem.

67) Respirând Lumina Divină

Am fost ademeniți,
de Oglinzile orbitoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
să ne Înhumăm în Trup,
pentru ca Destinul Morții,
să se împlinească,
ajutat de Iluziile Fericirii,
sprijinte de Lacrimile de Plumb,
ale Timpului neiertător,
care ne strivesc cu ele,
Amintirile din Viitorul,
unde eram alcătuiți,
din Iubire,
respirând Lumina Divină,
de pe Steaua Nemuririi,
ce nu poate cădea niciodată,
în șanțurile prăfuite,
ale Întâmplărilor Neînâmplătoare,
făurite de Greșelile Creației,
din care Zilele fără adăpost,
în care locuim,
își clădesc Zidurile,
Absurdului.

68) Întrupările Înhumate în Durere

Inimi de Vânt,
își bat Furtunile Viselor,
într-o apocaliptică descărcare de Forțe,
ale Binelui și Răului,
ce desenează Zebra,
pe care o vor traversa,
Întrupările Înhumate în Durere,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii,
pentru a locui,
în Zilele fără adăpost,
ale Lacrimilor de Plumb,
plătite regește,
de Greșelile Creației Absurdului,
să ne strivească cu Disperarea,
Cimitirelor de Cuvinte,
Eternitățile de Clipe,
ucise mai apoi de Timp,
pentru ca Non-Sensurile Existenței,
să împlinească,
Destinul Morții.

69) Zidind Ochii plânși ai Cerurilor

Aripile Lacrimilor de Plumb,
cad peste Îngerii Înhumați,
prin Întrupările,
Greșelilor Creației,
zidind Ochii plânși ai Cerurilor,
pe mormintele Viselor,
prăbușite în adâncurile,
Sufletelor noastre,
ce zac inconștiente,
fiind orbite,
de Iluziile Vieții și Fericirii,
pe care Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
încearcă din răsputeri,
să le alunge,
în brațele reci și indiferente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce vor să împlinească,
Destinul Morții.

70) Ning peste Suspinele Absurdului

Zile fără adăpost,
otrăvite pe străzile desfundate,
ale Compromisurilor,
de țesătura tare și arțăgoasă a Cuvintelor,
ce clădesc închisori de Înțelesuri,
ale căror gratii amare de Priviri,
au ajuns să se hrănească,
numai cu Lacrimile de Plumb,
ale Viselor deșarte,
ce ning peste Suspinele Absurdului,
cu fulgii mari și deși ai Disperărilor,
care ne troienesc Zebrele indiferente,
ale Binelui și Răului,
pe care ni le traversează într-una,
Viața,
fără să știm unde anume mergem,
în afară de faptul,
că oriunde vom ajunge,
vom împlini,
Destinul Morții.

71) Pe străzile Absurdului inconștient

Zori de Cuvinte,
reci și neprimitoare,
vor să împlinească,
dorințele Greșelilor Creației,
zămislind cât mai multă Durere,
prin abisurile Sufletelor noastre,
pentru a împlini Destinul Morții,
la ferestrele sparte,
ale Eternităților de Clipe ucise,
de Blestemul,
Iluziilor Fericirii și Adevărului,
care ne-au lăsat Zilele,
ce le mai avem de trăit,
fără adăpost,
pe străzile Absurdului inconștient,
al Disperării,
de a ne Cunoaște,
propria noastră înstrăinare de Sine.

72) Într-o beție generalizată

Am ajuns să vorbim,
din Privirile de Plumb,
ale Lacrimilor de Vânt,

numai cu fantomele,
Cuvintelor Facerii,
ce ne-au fost ucise,
de Timpul Greșelilor Creației,
când au vrut să ne umple,
paharele Viselor,
printre multe altele,
și cu Fericire,
moment când au fost,
înlocuite imediat,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu pelinul Cunoașterii Durerii,
pe care ni l-au turnat,
în cănile de pustiu ale Destinelor,
și ne-au forțat să-l bem până la capăt,
într-o beție generalizată,
de stele alcoolice căzătoare,
de pe bolta Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului.

73) Înstrăinarea de noi înșine care ne apasă

Lacrimi de Plumb,
stoarse din Întrebările,
tot mai grele și inhibate,
ale Speranțelor ruginite,
care ni se prăbușesc,

strivite la picioarele Durerii,
înhumată în Trupurile lipsite de vlagă,
ale Absurdului,
Zilelor fără adăpost,
ale Iluziilor Fericirii,
care ne pictează Icoanele Iubirii,
la care ne închinăm adesea,
Genunchii roși ai Gândurilor,
tot mai mistuite,
de Înstrăinarea de noi înșine,
care ne apasă,
Ridurile tot mai adânci,
ale Disperării.

74) Maluri de Vise prăbușite

Maluri de Vise,
zac prăbușite în Apa Amară,
a Iluziilor Fericirii,
pe care o bem în cănile de pustiu,
ale Disperării,
de a fi noi înșine,
Ființele de Lumină Divină,
a Iubirii,
care ne-a părăsit,
în Amintirile tot mai șterse,
ale Viitorului Nimănui,

care ni se preling tot mai greu,
prin Lacrimile de Plumb,
ale Durerii,
ce trebuie să le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Ridurilor adânci,
ale Zilelor fără adăpost,
pentru a se împlini,
Destinul Morții.

75) Inimile de Pustiu rătăcite

Frunze de Speranțe ruginite,
ce-și scurg,
prin nervurile Destinelor,
Durerea,
de a fi ținute captive,
în Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
din care Disperările,
și-au clădit,
Icoane făcătoare de Minuni,
ce-și plâng cu Lacrimile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii,
Inimile de Pustiu,
rătăcite prin Privirile,
tot mai căzute,

în abisurile fără de sfârșit,
ale Înstrăinării de Sine.

76) Cea din urmă Iluzie a Fericirii

Dă Doamne,
acestei Lumi,
atâtea Zebre,
ale Binelui și Răului,
cât mai pot îndura,
Pașii Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
să traverseze Viața,
trăgând după ei,
Lacrimile grele de Plumb,
ale Disperărilor,
ce trebuie urcate,
până pe ultimele trepte,
ale Înstrăinării de Sine,
unde suntem așteptați,
de cea din urmă,
Iluzie a Fericirii,
care va împlini,
Destinul Morții.

77) Au frânt Inima de Pustiu din pieptul Absurdului

Risipește-mi Doamne,
Norii Cuvintelor,
de pe fețele Lacrimilor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
ce-au frânt Inima de Pustiu,
din pieptul Absurdului,
pe străzile căruia,
ne ducem Disperările,
să-și bea seceta de Speranțe,
înhumate prin trupurile Durerilor,
atâtor Amăgiri,
ale Iluziilor Fericirii,
încât s-a ajuns,
ca Destinul Morții,
să fie încoronat,
de Eternitățile Clipelor,
ce au fost strivite,
de Timpul Deșertăciunii.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986